

Sygn. akt III AUa 616/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krystian Serzysko (spr.)
Sędziowie:	SSA Iwona Łuka-Klisch SSA Agata Pyjas - Luty
Protokolant:	st.sekr.sądowy Monika Ziarko

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **W. N.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o rentę inwalidy wojennego

na skutek apelacji wnioskodawcy W. N.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach Wydziału VI Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 stycznia 2012 r. sygn. akt VI U 1275/11

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 616/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 października 2012 r.

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w Kielcach - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie W. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 9 września 2011 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty inwalidy wojennego.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca W. N., ur. dnia (...), jako żołnierz Batalionów Chłopskich w lipcu 1944 r. brał udział w walkach

z żandarmerią niemiecką w N., w trakcie których doznał urazu prawej dłoni. Innych obrażeń w czasie działań wojennych wnioskodawca nie doznał. Decyzją z dnia 18 listopada 2009 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy renty inwalidy wojennego, albowiem orzeczeniem z dnia 10 listopada 2009 r. komisja lekarska ZUS nie stwierdziła u

niego niezdolności do pracy w związku z działaniami wojennymi. W dniu 2 lutego 2011 r. W. N. wystąpił z kolejnym wnioskiem o rentę inwalidy wojennego, przy czym w orzeczeniu z dnia 31 sierpnia 2011 r. komisja lekarska ZUS, dzieląc wcześniejsze stanowisko lekarza orzecznika ZUS, również nie stwierdziła u wnioskodawcy niezdolności do pracy w związku

z działaniami wojennymi. W opinii sądowno-lekarskiej z dnia 22 listopada 2011 r. biegli lekarze sądowi specjaliści z zakresu: ortopedii, neurologii, chorób wewnętrznych

i endokrynologii rozpoznali u wnioskodawcy: przebyty uraz ręki prawej bez upośledzenia funkcji; chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i stawów obwodowych

z przewlekłym zespołem bólowym, miażdżycę naczyń mózgowych; przewlekłe bóle

i zawroty głowy oraz niedoczynność tarczycy w trakcie substytucji tyroksyną

w okresie eutyreozy klinicznej. W ocenie biegłych tak zdiagnozowane schorzenia

i stopień ich nasilenia nie czynią z wnioskodawcy osoby niezdolnej do pracy

w związku z działaniami wojennymi. Biegli podkreślili, że doznany przez wnioskodawcę w czasie wojny uraz ręki prawej nie spowodował zaburzeń jej funkcji

i nie powoduje niezdolności do pracy w związku z działaniami wojennymi. Jednocześnie biegli uwypuklili, że również choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa

i stawów obwodowych oraz niedoczynność tarczycy w stanie eutyreozy nie powodują u wnioskodawcy niezdolności do pracy i nie mają związku z działaniami wojennymi.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy przyjął, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podkreślił w pierwszej kolejności, iż choć niewątpliwie wnioskodawca był żołnierzem, o którym stanowi art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych

i wojskowych oraz ich rodzin (tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r. Nr 101, poz. 648 ze zm.) i doznał zranienia w okolicznościach, o jakich mowa w art. 7 pkt 5 tej ustawy, to jednakże spełnienie tych warunków nie było wystarczające do przyznania mu renty inwalidy wojennego, albowiem w myśl art. 9 w/w ustawy do przyznania przedmiotowej renty konieczne jest nadto istnienie inwalidztwa (obecnie niezdolności do pracy) oraz związek przyczynowy pomiędzy doznanymi w czasie działań wojennych obrażeniami, a aktualnym inwalidztwem. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uwypuklił, że wnioskodawca spełniałby warunki uprawniające go do renty inwalidy wojennego w sytuacji, gdyby doznany podczas prowadzonych działań

w lipcu 1944 r. uraz dłoni ręki prawej powodował u niego obecnie niezdolność do pracy, lecz ze złożonej w sprawie opinii biegłych lekarzy sądowych wynikało jednoznacznie, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy w związku

z działaniami wojennymi. W ocenie Sądu brak było podstaw do odmowy wiary przedmiotowej opinii, albowiem została ona opracowana przez lekarzy odpowiedniej specjalności, w oparciu o przeprowadzone badanie wnioskodawcy oraz analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej, a nadto była zgodna z orzeczeniem zarówno lekarza orzecznika, jak i komisji lekarskiej ZUS. Nadto Sąd zauważył, że chociaż wnioskodawca oświadczył, że z opinią biegłych nie zgadza się, to jednak do opinii tej nie złożył żadnych zastrzeżeń mogących podważyć jej treść. Dodatkowo Sąd Okręgowy zaakcentował, że podstawy do przyznania wnioskodawcy renty inwalidy wojennego nie mogło stanowić samo posiadanie przez niego statusu kombatanta, co na gruncie ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 r., poz. 400) potwierdzał wprost przepis art. 12 ust. 1, uzależniający przyznanie kombatantowi prawa do renty od istnienia po jego stronie niezdolności do pracy powstałej w związku z działaniami wojennymi lub mającymi charakter działań wojennych, bądź w związku z pobytem w miejscach, a jakich mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1 tej ustawy. Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawcy na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca W. N.. Kwestionując zasadność zaskarżonego wyroku wnioskodawca zaakcentował, że ma uraz ręki prawej, będący wynikiem przestrzelenia dłoni w trakcie rozbrajania żandarmerii niemieckiej w 1944 r., w następstwie którego nie może swobodnie wykonywać czynności życia codziennego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

W rozpatrywanej sprawie w pierwszym rzędzie podkreślić należy, iż orzeczenie Sądu Okręgowego zostało wydane w oparciu o niewadliwe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny w całości podziela, podobnie jak i dokonana w oparciu o te ustalenia ocenę prawną. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, iż na gruncie art. 9 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r. Nr 101, poz. 648 ze zm.) skarżący W. N. nie spełniał przesłanek, warunkujących nabycie prawa do renty inwalidzkiej, albowiem, choć był żołnierzem, o którym stanowi art. 6 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy i doznał zranienia w okolicznościach, o jakich mowa w art. 7 pkt 5 tej ustawy, to jednocześnie brak było podstaw do ustalenia, że aktualnie po jego stronie istnieje niezdolność do pracy, pozostająca w związku przyczynowym z obrażeniami doznanymi w czasie działań wojennych. Podkreślić należy, iż w ramach wywiedzionej apelacji, kwestię niezdolności do pracy skarżący wiązał ze zranieniem w rękę, jakiego doznał w trakcie działań wojennych prowadzonych w 1944 r. w szeregach Batalionów Chłopskich. Przedmiotowa kwestia została zaś w sposób jednoznaczny przesądzona w opinii sądowno-lekarskiej z dnia 22 listopada 2011 r., w której to biegły z zakresu chirurgii-ortopedii stwierdził wprost, iż przebyty przez skarżącego uraz ręki prawej, skutkujący niewielkim zanikiem mięśni kłębu kciuka prawego, nie upośledza funkcji tej ręki, a tym samym nie czyni z niego osoby choćby częściowo niezdolnej do pracy w związku z działaniami wojennymi.

Nadto, tak jak trafnie podniósł to Sąd Okręgowy, na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie wpływał też posiadany przez skarżącego status kombatanta, który wobec przesądzonego w ramach powołanej opinii braku niezdolności do pracy powstałej w związku z działaniami wojennymi lub mającymi charakter wojenny okazał się również niewystarczający do nabycia przez skarżącego uprawnień do świadczenia rentowego na gruncie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r., poz. 400).

Jakiegokolwiek znaczenia dla rozpatrywanej sprawy nie mogła też mieć podnoszona przez skarżącego na rozprawie w dniu 11 października 2012 r. chęć uzyskania książeczki inwalidy wojennego, gwarantująca mu zniżki przy zakupie leków. Okoliczność ta nie stanowi bowiem przesłanki, mającej wpływ na prawo do świadczenia rentowego zarówno w świetle powołanych przepisów ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, jak i ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego.

Wobec powyższego na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.